

„EDINOST“
Izhaja po trikrat na teden v šestih izdanjih ob torekih, četrtekih in sobotah. Zjutranje izdanje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — Obojno izdanje stane: za jeden mesec . f. 1.—, in ven Avstrije f. 1.50 za tri mesece . f. 3.— „ „ „ f. 4.50 za pol leta . f. 8.— „ „ „ f. 12.— za vse leto . f. 18.— Naročnine je plačevati naprej na naročbe brez priložne naročnine se uprava ne ozira. Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč., izven Trsta po 4 nč.

EDINOST

Oglaš se računa po tarifu v petiti; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglaš itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu ulice Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglaš sprejema *upravitelj* ulice Molino picolo št. 3. II. nadst. Naročnino in oglaš je plačevati loco Trst. Odprište reklama sije se proste poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„P. edinosti je moč.“

Jezik, najlepša dika narodnosti in domovine.

(Po knjigi župnika Jemeršiča: *Bog i Hrvatska.*)

(Dalje.)

No, poleg lepote in bogatstva kaže se nam v narodnem jeziku tudi razvoj narodne omike in ostroumnosti. Kakor pojedinec, tako tudi narod — onemu, ki se ni mogel nikdar dvigniti do višjih misli, je jezik povsem jednostaven in prost, tako, da more v njem izražati le najnujnejše potrebe vsakdanjega življenja. Nasprotno pa narod, ki je umnejši in bistrejši, ustvarja mnogo lepih vzgledov, podeljujočih njegovemu jeziku neko posebno milobo in znak narodne samozvesti.

Tudi znanstveni in poučni spisi so vrlo znameniti za spoznavanje narodnega značaja. Ni mogoče dovoljno in dosti jasno povdarjati upliva, ki ga ima na razvitek narodnega duha znanost tudi z jezikovne strani. Popolno pravico sme se reči, da je v znanstveno književnost položena modrost naroda, ki je najbolje merilo za razvoj njegovega uma. Ali poučna in znanstvena književnost je narodna le dotlej, dokler je pisana narodnim jezikom.

Kdor živi v narodu, a v tujem jeziku izraža plodove svoje znanosti in modrosti, ta ne le da ne služi narodu po svoji dolžnosti, ampak še ovira razvoj narodnega duha in ogorčuje narodno življenje se svojim slabim vzgledom. Nam treba, da pišemo svoji rojstni zemlji in narodu rodnim in čistim materinskim jezikom. Naš slovenski jezik je toli lep in milozvočen, da je sposoben za sestavljanje tudi najveličastnejših del. Izgovoru, da naš narod je premal za proizvajanje velikih del, nikakor ni moč pritrditi, zakaj pojedinih narodov ni mogoče soditi po njihovi materialni veličini. — Da koji narod smatramo velikim, zato ne treba ravno, da je mnogoštevilčen, dasi je to dvojno navadno res združeno. Narod utegne biti prav velik po svojem številu in obsežu svoje zemlje in vendar mu kraj vsega tega lahko nedostaje prave veličine. Atene so imele manje prebivalcev, nego jih ima New-York;

pa vendar: kako so se odlikovale svojo umetnostjo, književnostjo in svojim domoljubjem. Velicina pokrajine ni zavisna samo od števila njenega prebivalstva, ampak veliko bolj od narodnega značaja, koji se posebno kaže v narodnem in materinem jeziku.

Tudi srce in vsa nprav naroda se jasno izražata v materinskem jeziku. — Narodu, v kojem je nprav vesela in živ temperament, je tudi jezik vzleten in krepak; dočim je težkemu narodu jezik slab, mlačen in nedovršen. Kjer narod govori zvonko, razumljivo, odločno in jasno, tam se najbolj prikazuje vedra nprav, plemenito in dobro srce; tu prevladujejo sanguiniški in koleriški temperamenti; kjer pa je narodu jezik medel, nerazvit in nerazumljiv, tam se nprav kaže v flegmi in melanholiji. ...

Narodi nežnega značaja, dobrega srca in gorečega čustvovanja imajo jezik mehak, lahkoten, sladak, v obče: blag in milozvočen; nasprotno pa, kjer je jezik neuglajen in trd, kjer se narod ne razgovarja in peva rad, tam je navadno tudi srce hudobno, odbijajoče in hinavsko. Nemški pesnik pravi dobro:

Wo man singt, da lass' dich nieder,
Büße Menschen haben keine Lieder.

Golobji značaj slovanskih narodov sploh, in našega slovenskega še najbolje, se zares pojavlja v njega ljubezni do petja, ter v sladkobnosti našega jezika, kojega svojstva nam ne morejo odrekat tudi glavni neprijatelji naši. Slovencu je v žalosti in v veselju sladko okrepilo — njegova pesem; s pesmijo se dviga narod in žnjim narodnost.

Poleg popevk in svobodnega narodnega pesništva se posebno izraža narodni duh tudi v prislavicah in pregovorih. V istih gledamo posebno narodno označenje, dočim nimajo zmisla za koji drugi narod. Kajti v narodu so se porodili ter so tesno spojeni z razumom in čustvi naroda. Sploh: kar se dostaje izjavljanja čutil, je materinski jezik najglavnejše in nepreseljivo sredstvo. Naj kdo govori, kar hoče, tega vendar ne more tajiti nikdo, da je materini jezik jedini jezik srca. Le v svojem

rodnem jeziku more človek ljubiti najsrčnejše in moliti najgorečnejše. Od tod prihaja, da so pravi duhovniki, kojim se je blaga duša v nemala za važnejše stvari, nego so različni strankarski prepiri, vsikdar trudili z vso silo svojega poklica in položaja za to, da se verski pouk podaje narodu v materinem jeziku, in da bode vsa služba božja kolikor le mogoče odsev narodnega jezika. Delali so in delajo še tako, ker so prepričani, da se le v narodnem jeziku more govoriti ganljivo in uspešno: od srca k srcu. Iz tega razloga tudi pesniki, ki so srce naroda, zrom in posebno ljubeznijo negujejo in objemljejo svoj materini jezik, dokler jim je isti nebeški angelj, oznanjujoči milemu narodu sladki glas njihovega srca. Pesniki smatrajo materinski jezik dragocenim in vrnim zrcalom prirojenega in po izobrazbi pridobljenega duševnega in narodnega značaja ter jako važnim znakom narodnosti. V jeziku, pravi Müller, se zrcali zgodovina naroda.

(Pride še.)

Koji je konečni namen delavskega gibanja?

Za Angležem so Nemci do danes najbolj napredovali v socijalnem razvoju. Nemčijo bi lahko primerjal velikanskemu socijalnemu taboru, kjer se kaj živahno razpravljajo delavske razmere, agrarna ali kmečka vprašanja in o ženski emancipaciji.

Te dni je izišla nemška knjiga, katera pri naša novo luč — jasneje pojme o ciljih delavskega gibanja. Knjiga ima tem večo praktično veljavo, ker nje pisatelj zajema vse, kar pripoveduje, iz nekalnega, iz prvega vira, to je: neposredno iz delavskih krogov samih. Knjigo je napisal neki nemški protestantski propovednik, ob enem tajnik delavskega društva. Pisatelj se zove G h ö r e.

Imamo že izgled, da se je mlada Angličanka, hoteča se poučiti o življenju in negovanju v londonskih norišnicah, izdala za noro. Zaprla so jo med te nesrečnike, a ona je tu vse zapisala, kar je videla in slišala, ter pozneje poslala svoje studije po časopisu v svet in s tem veliko koristila.

„Na srečo?“

„Vsakako. Ker iz najine ukupne antipatije zoper Napoleona in zoper hruške mora vsakako nastati neka vrsta simpatije med nama.“

„Vi umijete naglo, gospod! Ne protivim se vaši logiki, ker me utegne zabavati. Književnik ste, a ne pišete gramatike, kolikor je meni znano; utegnate torej znati govoriti tudi z žensko.“

„Ker me že spominjate na moj poklic, gospa, dovolite, da vas vprašam, kaj čitate?“

„Humoresko iz lanjskih modnih novin.“

„A doma?“

„Čitam romane, potopise, novele, gospodarske knjige in več takega.“

„Vse nemški?“

„Dakako, nekoliko tudi francoski.“

„A hrvatski?“

„Seveda, nič.“

„In vendar ste — Hrvatica.“

„Nevredna Hrvatica — ste hoteli reči, jeli? In zopet umijete brzo. To pot se varate, gospod! Vsikdar sem se ponašala ženskim srcem, koje je, kakor nam dokazujete, učena gospoda, močnejše od našega uma. In ker vemo, da tudi zver nad vse drugo ljubi svojo duplino, divjak svojo šumo, tako nisem pozabila tudi jaz, da me je rodila hrvatska mati.“

(Pride še.)

PODLISTEK.

1

Prijatelj Lovro.

Črtica po resnici. — Spisal August Šenoa. Prevel C—č.

Pred leti me je povabil neki prijatelj, graščak, na selo v trgatav. Rad sem se odzval njegovu pozivu, da se malce naužijem svobode. Toda človek obrača, Bog obrne. Komaj dospel v njegov dvor, sem opazil, da se nebo silno oblači in kmalu je začel liti dež; jaz siromak pa nisem vso nedeljo dočakal vedrega neba. Tu sem bil siromak, tu sem bil na vasi v hujšem škripcu nego-li v mestu! Kaj naj bi počel? Gospodje so sedeli, pušili, pili vino, pa igrali tarok; gospe so sedele, pletle, pile kavo, pa ščebetale. Bilo je, da obupaš.

Na srečo dvor mojega pobratima ni bil osamljen; bilo je zadostno sosedov; in ker je bil moj prijatelj veseljak, ker mu je bila gospa vrlo kuharica, in ker je gorica rodila zlate kapljice, zahajali so sosedje često na prijateljev dvor, da si razveselijo srca. Nekega oblačnega popoldne zbrala se je prav prijetna družbica. Župnik, velik politik; sodnik, strasten sadjar; sodnikova, dobra duša, da-si nekoliko počasne pameti in — neka lepa, čr-

nooka mlada gospa, zavita v črno, udova sosednjega grajščaka, kakor so mi povedali pozneje.

Velečastiti gospod župnik je jel na široko razvijati Napoleonove misli; pglavitni gospod sodnik je dokazoval očarljivim glasom, kako mu je rodila hruška, koja je bil cepil pred dvema leti; dobra sodnikova je pridodala božanstvenim nasmehom, kako je ves dan gladila perilo; prijatelj moj je bobnal prsti po mizi, a domačica nam je neprestano ponujala pila in jela. Ali ni bila to divna zabava? No, mene je od vsega tega nekoliko bolela glava. Ker sem bil tedaj neoženjen, malo sem maral ni za Napoleona, ni za hruške, ni za vse drugo, ko so mi oči namerile na kako lepo žensko glavico. In tako tudi to pot. Vso mojo pozornost si je osvojila ona udovica. Sedeča kraj okna čitala je v nekih nemških modnih novinah, kakoršnih imajo v obilici po naših hišah. Ko sem pristopil k njej, zaprla je novine ter nagnila glavo na lahko.

„Vi čitate, milostiva gospa?“ vprašal sem nekako naivno,

„Čitam“, je odgovorila prostodušno, „ker mi ni ravno mari ni za župnikovega Napoleona, ni za sodnikove hruške.“

„Na srečo tudi mene ne more očarati ni jedno ni drugo.“

Naš Ghöre je že davno hrepenel poučiti se o delavskem vprašanju. Ker pa v čitanju časopisov in poslušanjem govorov na socijalnih shodih, ni našel zadoščenja svojemu hrepenju — umislil se je, da sleče suknjo duhovna in se obleče v priprosto obleko. Kakor delavec v delavnici je hotel na svoje oči poizvedovati prava menenja in stremjenja delavske duše o socijalnem gibanju. On je želel študirati delavsko dušo in sedanje psihološko stanje delavca.

A to bi mu ne bilo nikdar mogoče, da se mu ni posrečilo stopiti samemu v delavske kroge in z njimi delati, z njimi trpeti in veseliti se.

Ghöre je zginil. Potoval je na Saksensko, oblečen v delavca. Iskal je dela, a ne našel. Prišel je v obrtno mesto Kamenice, prosil je dela, a ga niso pustili v tovarne. Slednjič je že skoro obupal, da bi dosegel svoj namen. Poskušal je še zadnje — izdal se je za uradnika velike tovarne, ter povedal, kedo je in kaj je njega namen. Prosil je, da ga vsprejmejo med težake, a le s pogojem, da molče o njega osebi in stanu. Dovolili so mu. Ghöre je ostal tri mesece kakor težak v tovarni. Družil se je z delavci, pogovarjal se z njimi, povpraševal jih po njih željah in stremljenjih. Dajal jim je razne nauke, bratil se z delavci o raznih okolnostih, posluškoval njih tajne pogovore, zahajal z njimi na delavske shode, v zakotne beznice in v razna socijalna skrivališča, kjer so se shajali socijalisti raznih barv in raznih stopinj. Delavci so ga smatrali delavskim prijateljem ter mu zaupali glavne skrivnosti svojega stremjenja. Zdaj pa čujmo njegove lastne besede:

Najiskrenejša želja vsega delavskega stanu po tovarnah je ta, da bi se delavca bolj spoštovalo in imelo z njim večji ozir.

Isti zahteva večje a prave enakosti v društvenem življenju, ali ne one navidezne enakosti, katero že poseduje.

Delavci so uverjeni, da je še mogoče izboljšati sistem izdelovanja raznega blaga.

Delavec želi iz srca, da bi ga svet in njega gospodarji ne smatrali več za slepi instrument ali orodje — on ne mara več služiti kakor služi stroj, ampak delavec želi sodelovati na produkciji izdelkov z energijo, a ob enem svobodno. Delavec noče, da mu služi le roka, on hoče delati z možgani, z umom. In ta duševna sila ga očitno priganja večji duševni svobodi nasproti. Take svobode išče in jo upa najti v pouku in vzgoji; v vednosti, ki dovede delavca do rešitve danes še zamotanih problemov človeške duše. Temu napredku, tej delavski svobodi stavi danes kapital vse mogoče ovire, a njemu se pridružujejo še razne zunanje uganjke v raznih oblikah, katere zadržujejo človeštvo v njega stremljenju. Vsa ta surova in disharmonična zmes nasprotij in prenapetostij v človeški družbi je že dovolj jasna opazujočemu očesu.

Socijalna demokracija je gibanje, vrvenje, ona je napredek, je delo.

To gibanje ne more nihče uničiti, nihče odstraniti.

Voditi socijalno demokracijo, povzdigniti jo, prenoviti, to je potrebno, tega je želeti.

Naj si zapomnijo dotični činitelji, da, kar bi se sploh hotelo storiti v korist delavskemu stanu, naj se izvrši porazumno z njimi in z njih somočjo in njih privoljenjem.

Slehera jednota iz delavskih mas, upoznava svojo lastno ekzistenco ali obstanek — ter želi sodelovati vzajemno z drugimi jednotami ali skupinami. Ona želi pripomoči z mislijo in dejanjem in to vsakokrat, ko gre za blagostanje delavskega proletarijata.

In le v tem, ako se oddeli efektiven del sodelovanja delavskemu stanu na velikanskem delu socijalnega preosnovljenja človeške družbe, si pridobi isti razumno, koristno in praktično veljavo.

Ghöre trdi dalje:

Ako sodimo to gibanje z ozirom na vero in cerkev, je socijalna demokracija prvi duševni pojav od dobe verske reformacije sem. Tudi takrat so silili vsakogar, da je moral dati jasen odgovor na vprašanje: ali je s Kristom ali proti Kristu? In vsakdo je moral vložiti vse svoje duševne moči za rešenje tega vprašanja.

Posledica Ghörijevih studij je ta, da socijalna

demokracija dandanes ni samo čista socijalno demokracija, tudi ne navadna pospeševalnica novemu gospodarskemu zistemu, in tudi ne obojih skupaj, temveč ona je utelesenje nove filozofije, logike in protikrščanske svetovne materialistične koncepcije. Na tem materialističnem sistemu zida ona svoj socijalni gospodarski in politični sistem.

Tu treba seveda pomisliti, da je protestantovski propovednik oni, ki tu piše in da tu izražene misli se tičejo delavstva na Nemškem. Mi ne moremo soditi, v koliko je osnovana ta izražena misel o delavskem materialističnem tiru z ozirom na versko čustvo nemškega delavca.

Nam je v tolažbo, da naš slovenski delavec-trpin je ohranil čisto vero očetov in jo tudi javno kaže. Tega čustva so tudi njega dosedanja voditelji v Trstu. — Možno pa je le, da bi se verska gorečnost jela hladiti in to še najlože pri našem nižjem ljudstvu, ako bi izvestni krogi ne hoteli poštovati čustev naroda. To je mogoče, a posledico tej mlačnosti naj si prepiše oni, komur je sveta dolžnost, da isto zabrani previdnim postopanjem.

Ghöre zaključuje svoje studije, da duševna sestava delavca (nemškega), živečega v sedanjih razmerah, v vrtincu socijalno-demokracijskega gibanja, dihačočega nov, moderen način mišljenja o sedanjih socijalno znanstvenih idejah — ne more ostati omejena v nekdanjih zastarelih oblikah, kakor so bile primerne človeku, živečemu v nekdanjem primitivnem stanju.

Cerkvi je dana misija (naloga), da izvrši moralno regeneracijo, ter da razbije stare oblike in da ponudi vsakemu, kateri želi tega — polno čast in resnico vere; ali to z novimi idejami, z novimi prispodobami, v novih izrazih — kakor zna in zamore le ona predstaviti se vernemu ljudstvu, primerno naši dobi.

Vsled takih vzvišenih idej bode kapitalist prisiljen upoštevati v bodočnosti obstoječo industrijo v skupnem (kolektivnem) zmislu in to v blagor ljudij, ki živijo od nje, in tako se s časom industrijalne delavnice premene v kraje, v katerih najdejo vsi oni, ki bodo služili tam, ne samo zadostne plače za pošteno življenje, ampak tudi popolnega zadoščenja v znanstvenem in moralnem obziru.

Naši delavci in vsi oni, kateri zasledujejo novodobno, svetovno gibanje socijalnih idej, naj pazno prečitajo zgoraj navedene stavke, da se jim zjasni obzorje v tem tako važnem vprašanju.

Socijalna ideja se razvija na zgodovinski podlagi človeštva, ona je trajni znak človeškega napredka ali propada.

Gorje, ako bi državniki hoteli ustaviti to silo z granitnim: Non possumus!

M. Kamuščič.

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 7. oktobra 1896.

Državni zbor. (Poslanska zbornica.) Zbornica je razpravljala včeraj o nujnem predlogu posl. Pacaka v varstvo imunitete poslancev. Predlog se je izročil imunitetnemu odseku, ko je izjavil minister za pravosodje, da se tudi vlada rada udeleži razprave o tem predlogu. — Istotako se je vsprejela nujnost predlogov Pacaka in Kaltenege, da se takoj reši obrtna novela. Slednjič je posl. Lewakowski utemeljil svoj nujni predlog radi prepovedanja shodov v Galiciji.

Levica se zopet jezi. Nemški liberalci so zopet razburjeni. Razjezil jih je odgovor grofa Badenija na interpelacijo radi pozdrava namestnika Thuna na katoliškem shodu v Solnogradu. Levičarji so pričakovali najbrže, da grof Badeni nekako postavi na laž svojega namestnika: da jih bode gladil in prosil, kar bi se dalo zopet izbornu izkoriščati pred javnostjo. To pot jim grof Badeni ni napravil te usluge; marveč je izjavil, da je on sam že popred pritril onemu pozdravu. Še več: grof Badeni je rekel celo, da bi ozlovolilo široke mase, ako vlada ne bi bila pozdravila katoliškega shoda. Najhuje pa je zadel Badeni liberalce na onem mestu, kjer je zatrdil, da tudi na najvišem mestu ni bilo pomislekov zoper oni pozdrav.

Na desni so ploskali, levica je bila poparjena. Poročila z Dunaja zatrjajo, da je izjava Badenijeva vzbudila senzacijo, kajti politični krogi skle-

pajo po tej izjavi, da bode grof Badeni — na desnici iskal bodoče večine.

Je-li čudo potem, da se jeze levičarji? Siro-maki: ljudstvo jim obrača hrbet, a po zadnji izjavi grofa Badenija je soditi, da vlada — tudi!

Car v Parizu. Neopisnim navdušenjem je vsprejel narod francoski carja že v Cherbourgu; istim, ne, še povekšanim navdušenjem ga je vsprejel v srcu Francije, v Parizu. „Neue Freie Presse“ pravi, da je to navdušenje uprav gorostasno. In res se vsprejem, ki so ga priredili na francoskih tleh carski dvojici ruski, visoko in mogočno vspe-nja nad navadne oficijelne, proračunjene in v go-tove meje utisnjene slavnosti. Kar se vrši te dni na Francoskem, to prihaja iz duše naroda. A kar prihaja iz duše, to zahteva svobodnega poleta, to se ne da tlačiti v določene okvirje. Kdo ne bi razumel tega plamena. V duši naroda francoskega vibrirajo še vedno spomini na one nesrečne dni leta 1870, ko je bila Francoska ob tleh in je bilo dvomljivo, da-li se narod francoski sploh še pov-zdigne do nekdanje svoje veličine? To jedno pa je smatral tedaj ves svet za gotovo stvar, da bode trebalo mnogo mnogo časa, predno se zacelijo kr-vaveče rane, ki jih je usekala Francoski nesrečna vojska z Nemčijo. A ves ta svet se je motil v svojih računih. Narod francoski se je povzdignil zopet in tako naglico, da je Evropa strmela na tej fenomenalni prikazni v zgodovini narodov. Isti na-rod francoski, o katerem so menili nasprotniki in tudi nenasprotniki, da ostane za dolgo časa brez u-pliva v velikem zboru velesil, isti narod je danes spo-šтовan in mnogo uvaževan činitelj evropske politike.

Res je sicer, da so do takega fenomenalnega preporoda francoskemu narodu pripomogli njega brezprimerni patrijotizem, njega bogastvo in njega skoro brezprimerna požrtvovalnost; ali ta narod ve, da vse to ne bi bilo zadoščalo, da mu ni segla pod roko dobrohotnost in naklonjenost ruske dr-žave. Razun svojim lastnim silam zahvaliti ima Francija Rusijo na tem, kar je. Potom Kronštata in Toulona je došla Francoska do današnjega ugleda. To ve narod, in iz te zavesti izvira go-rostasno navdušenje, kojim pozdravlja republika absolutnega carja.

Danes je car že v Parizu. Predno sporočimo, o vsprejemu v tem mestu bilo bi morda umestno, da omenimo pastirskega lista, ki ga je izdal kar-dinal nadškof pariški, Richard, v kojem nalaga duhovščini molitve za blagor carja in obeh naro-dov. Kardinal se spominja prizadevanja papeža Leva XIII za združenje vseh krščanskih izpovedanj v naročju cerkve katoliške. V dejstvu, da car o ogledavanju javnih poslopij, najprvo obrne svoj ko-rak v cerkev Notredame, je vspehvalno znamenje nebes za prizadevanje svetega očeta. Kardinal za-ključuje: „Bog naj blagoslovi zvezo obeh narodov v blagor svetovnega miru, in naj po tej zvezi pri-pravi združenje vseh narodov v jedni veri Kristusovi!“

Carska dvojica je dospela v Pariz ob 10. uri predpoludne. Ogromne množice so frenetično pozdravljale visoka gosta. Ko je prispel vlak, svi-rala je godba rusko himno in marseljezo. Na kolo-dvoru so se zbrali: predsedništvo zbornic, načel-ništvo občine, nadškof in generala Davoust in Saus-sier. Ko sti stopali veličanstvi v voz, je prirejala množica burne ovacije. Zadej sta sedela car in ca-rica, njima nasproti predsednik republike. Voz so spremljali afričanski vojaki. Ob potu v elizejsko palačo je bilo nagromađeno ljudstvo po ulicah, strehah in terasah. Vse navdušeno je ljudstvo vaki-kalo in mahalo robci. Dospevši na rusko poslani-štvo, je zatrdil car predsedniku, da sta ginjena on in carica na toli presrečnem vsprejemu. Ta vsprejem da je napravil na nju globok utis.

Pozneje je vsprejel car predsednika republike in njegovo hčer. Na to se je podala carska dvo-jica v rusko cerkev, povsod frenetično pozdravljana od množice.

Car se je pogovarjal s predsednikom repu-blike kakih 20 minut. O predstavljenju senatorjev in poslancev je zatrdil car, da se čuti posebno srečnega, da more biti v sredi izvoljencev naroda. Car je govoril z mnogimi poslanci in senatorji.

Na večer so bile ulice čarobno razsvetljene. Ko se je carska dvojica vozila po razsvetljenih u-licah, spremljali so voz generali na konjih. Na o-bedu carski dvojici v čast je bilo 225 oseb. Carica je sedela poleg predsednika republike, žena pred-sednikova pa poleg carja.

Italijanski kraljevič na Črnogori. Včeraj ob 3. uri pop. sta dospela princ neapeljski in princ Danilo se spremstvom na Cetinje. Pozdravilo ju je gromenje topov in veselo klicanje množice. Ulice cetinjske so bile okrašene italijanskimi in narodnimi zastavami. O dohodu princev pred Danilo palaco zaorila je množica „Živela Italija!“ Častna stotnija je izkazala vojaško čast. Princ Viktor Emanuel je bil v generalski uniformi. Razmotril je čete, kojim je zapovedoval princ Mirko, med tem je godba svirala italijansko kraljevsko fanfaro in ljudstvo je klicalo „Živela Italija!“ — Knez Nikola je vsprejel visokega gosta na peronkenaka. Poljubila sta se presrečno in zatem sta se podala v veliki salon, kjer je vsa obitelj pričakovala ženina. Vsprejem je bil ganljiv. Toda ta obisk, ki je bil po etiketi, trajal je le pol ure. Zatem se je princ Viktor Emanuel vrnil na svoj stan. Vojaki so mu izkazali čast kakor o priходу. — Knez Nikola je kmalu vrnil obisk princu italijanskemu. Kmalu zatem se je ženin vrnil k nevesti. — Zvečer je bilo mesto razsvitljeno, po okolici so goreli kresi. Na Cetinje prihaja mnogo tujcev.

Različne vesti.

Odbor bratovščine sv. Cirila in Metoda pri sv. Jakobu poklonil se je dne 5. t. m. — pod vodstvom svojega predsednika, prečastitega kanonika Flega — prevzvišenemu škofu Šterku. Poslednji je kaj prijazno vsprejel to deputacijo in je vsakemu členu podelil primeren spomin. Priporočal je tudi, naj bratovščina vztrajno nadaljuje svoje delo.

Sklicevaje se na te milostne in vspodbujevalne besede premilostnega škofa pozivljamo vse vernike, ki še niso člani te lepe bratovščine, da pristopijo k isti v velikem številu — v slavo božjo in v blagor naroda.

Narodna strast v duhovenski obleki. Znano je že več nego treba, da izvestni italijanski duhovniki ne ljubijo naše narodnosti. No, to bi bilo manje zlo, ako ne bi ti gospodje tudi pozitivno in ostentativno nastopali proti naši narodnosti — tudi ob najneumestnejih prilikah.

Očividci nam poročajo o dveh takih slučajih izza zadnjih Marijinih slavnosti.

Prvi slučaj. V torek dne 22. m. m. je prodajal nekdo pred cerkvijo sv. Justa nabožne knjižice v čast Materiji Božji — v slovenskem jeziku. Kar hkratu je prihitel na lice mesta kanonik B. z vsklikom: „Kdo ti je dovolil, da prodajaš tu slovenske knjižice?“ Prodajalec se je res ustrašil in zbežal.

Drugi slučaj. Pred cerkvijo sv. Justa je prodajal mladenič, odet v cerkovniško obleko, ono knjigo, ki jo je izdal odbor povodom omenjene slavnosti — le v italijanskem jeziku. Neki Slovenec je vprašal prodajalca, da-li nima te knjižice tudi v slovenskem jeziku, a odgovor mu je bil najosornejši: *Qua non semo ščavil!*

Kdo je vzgajil tak duh med cerkovniki? Tega ne treba praviti. Žalostno pa je, prežalostno, da se je ta duh pojavljal celo na teh slavnostih, kojih se je udeležilo — ne iz zvedavosti ali radovednosti, ampak iz srčnega pobožnega prepričanja — na tisoče in tisoče slovenskih vernikov.

Kaj hočejo vendar doseči dotičniki s to svojo mrznjo zoper verni rod slovenski? Ali se gospodom ne sanja, kakov bode sad iz takega semena? Res, da bode grenak ta sad za narodnost slovensko — in takega sadu nam bi menda iz srca privoščili ti gospodje — toda pomislili naj bi, da bode ta sad grenak za živelj, ki je stebel verskemu čutstvom na tem ozemlju!

Novi notar v Bovcu. Notar Albert Rumer, kojega je imenoval minister pravosodja notarjem v Bovcu, je položil predpisano prisego. Pridobil si je pravo, da sme opravljati svoj notarski posel v slovenskem, laškem in nemškem jeziku.

Razpisane podpore za dijake. Tukajšnja trgovinska zbornica razpisuje iz ustanove Karol baron Reinelt, povodom stoletnice njegove trdke Reyer & Schlik, te-le podpore: 300 gl. za kojega pravnik, 300 gl. za kojega vseučiliščnika - medicina, 300 gl. za kojega dijaka tehnika, dve po 150 gl. za dva dijaka, učeča se trgovinske vede na koji viši šoli; dve po 150 gl. za dva mladeniča, obiskujoča obrtno šolo, 150 gl. za učenca na kateri srednji šoli, dve po 150 gl. za dva učenca ali dve

učenki mestnih šol in 150 gl. za kojega gojenca ali kojo gojenko magistratnih šol. — Prošnje do 31. t. m. borzni deputaciji.

Poročilo o izletu „Trž. Sokola“ v Sv. Križ treba še popolniti v toliko, da so križka dekleta o vspejemu obdarovala „Sokole“ lepimi šopki cvetlic, na zastavo Sokolovo pa so pripile krasen trak v narodnih barvah z napisom: Križka dekleta — „Tržaškemu Sokolu“ — 1896.

Zahvalivši se na tem lepem daru je zadržal starosta dr. Gregorin, da boče dar križkih deklet „Sokolu“ v vedno vspodbujajo za nadaljnje delovanje.

S Proseka nam pišejo: Vašemu poročilu o pozdravu premil. nadškofa goriškega na Proseku bilo bi še pridodati, da je bil o pozdravu navzoč tudi naš veleč. župnik Martelanc. A ne le to, ampak g. župnik se je tudi brigal, da se je sešlo primerno število ljudstva. Prosimo, da povdarite to, kajti: vsakemu, kar mu gre! (Razume se ob sebi, da smo od srca radi ustregli tej želji. Obzljajemo zajedno, da je bilo nepopolno dotično naše poročilo. Op. uredn.)

Poskusl za dvignjenje „Danae“. Kakor smo omenili svoječasno, pričela je družba, koji je na čelu podvzetnik Amodeo, pred kakimi dvema meseci nove poskuse, da dvigne v tržaškem pristanišču potopljeno francosko fregato „Danae“, ki se je pred 87 leti razpršila v zrak. Potapljalci so doslej spravili obilo železja na dan, in pa mnogo krogelj za topove, vsaka kroglja po 38 kgr. Kakor vse kaže, bode se moralo nadaljevati dela okolu fregate do prihodnjega poletja, kajti jako težavno je razkriti, odnosno izkopati potopljeno truplo fregate, ki tiči preko 4 metre globoko v blatu na dnu morja. — Za pokritje izdatnih stroškov nameruajo podvzetniki za malo vstopnino razstaviti iz „Danae“ izvlečene predmete.

Mestna višja dekliška šola v Ljubljani, po občinskem svetu z veledušno podporo slovenskega mecena Josipa Gorupa ustanovljena in od visokega ministerstva za bogočastje in pouk potrjena, se otvori dne 1. novembra t. l. v Cojzovi hiši na Bregu št. 20, II. nadstr. Podrobnosti bodo sledile svoječasno.

Kako naj sedi otrok pri pisanju? Zdravnik Bembold, ud zdravniškega odseka v Stuttgartu, priporoča učiteljem in starišem sledeče:

1. Otrok naj položi zvezek pred-se, sredi života, le malo na levo nagnjen.
2. Glava naj stoji po konci kakor život, to je, vstric z mizo ali klopjo.
3. Život naj stoji ravno, držati ga mora hrbtenica — torej naj ne bo sklonjen na mizo.
4. Život ne sme sloneti na klopi.
5. Noge naj stoje na podu tako, da dobi stegno vodoravno lego.
6. Pri pisanju naj se premikajo samo rama in roka s prsti, a ne život.
7. Piši samo pri čisti svetlobi ali luči, ne v mraku, ne na solncu. Brleče sveče so slabe.
8. Vaši otroci naj pišejo vedno pri voglati, a nikdar pri okrogli mizi, ali na oknu, omari ali kje drugje.
9. Stol bodi primeren starosti in velikosti otroka. Drugače naj se primerno podloži.
10. Otroku dajte vedno stolček pod nogo, da se opré nanj.
11. Potisni stol toliko k mizi, da se otrok ne nasloni nanjo.
12. Opazujte večkrat otroka pri pisanju — da sedi vedno ravno, da ne nagne glave, da se ne obrača in zviija zdaj na desno zdaj na levo stran.

To so zlate reanice. Stariši, ozirajte se na nje, da si Vaši otroci ne pokvarijo nežnega, še ne razvitega života in očí!

Nenadna smrt. 50letna zasebnica Katarina Zanetti, stanujoča v ulici Scussa št. 5., je umrla nenadoma po noči na včeraj. Zadela jo je káp na srcu.

Delovanje zdravniške postaje tržaške. Meseca septembra t. l. iskale so stranke v 775 slučajih pomoči na zdravniški postaji in sicer v 511 slučajih na osrednji postaji sami, v 264 slučajih pa so morali zdravniki izven postaje v pomoč. Omenjenega meseca imela je zdravniška postaja razmerno največ posla dné 28. (37 slučajev), razmerno najmanj pa dné 16. (15 slučajev).

Knez Šuvalov. Iz Varšave javljajo, da sta dne 1. t. m. došla tjakaj berlinska zdravnika,

profesorja dr. Bergman in dr. Gertard, ker so ju bili pozvali k bolnemu knezu Šuvalovu. Protivno od drugih zdravnikov sta konstatovala ta dva nemška učenjaka, da se zdravje gubernerja ne obrnilo na bolje, gibanja otrplih udov ni bilo opaziti, dočim oslabuje delavnost srca.

Zaradi náhoda izgubil nos. Nek mladi sladščičarski pomočnik v Berolinu je šel minole sobote se brit. Mladenič je bil močno prehlajen in je kihal neprestano. Brivec mu je bil z britvijo baš pod nosom, ko je pomočnik krepko kihnil. Brivec ni mogel pravočasno odmakniti britve in vsled tega je sladščičar udaril z nosom z vso silo po britvi. Umevno je, da je nos odletel.

Koliko stane Italijane Afrika? Glasom poročila komisarja Oranija je potrošila Italija leta 1882 za prisvojitev dežele Assab in leta 1895. za ekspedicio pod poveljstvom generala Baratierija okroglih 187,414.869 lir. Za leto 1895-97 je proračunanih 10 milijonov lir stroškov (a potrošilo se je že mnogo več) za leto 1896-96 pa je zahteval ministerski predsednik Rudini 140 milijonov in zbornica mu jih je, kakor znano, tudi dovolila.

Provzročitelj izgredov proti Italijanom v Švici, zidar Giovanni Brescianini, ki je po noči od 25. do 26. julija v Ausserziblu (Curig) ubodel z nožem Belgijca Alojzija Remeterja, da je le-ta umrl za rano in je vsled tega pričela gonja na Italijane, isti Brescianini je stal dné 3. t. m. pred porotnim sodiščem v Curigu, obtožen prekoračenja samobrane. Sodišče ga je obsodilo na 3 mesece zapora in na 1500 frankov odškodnine, ki jo ima plačati vdovi pok. Remeterja in nje otrokoma.

Ruski car ne vsprejme Milana. Ruski odposlanik v Parizu, baron Mohrenheim, je obvestil razkralja Milana, da ga car tekom svojega bivanja v Parizu ne more vsprejeti v avdienco. Carjev obisk Francoske da je povsem oficijelen, zato je da bode car vsprejemal le oficijelne osebe. — Milan se je vsled tega umaknil iz Pariza ter ne bode tam za časa obiska carjevega. (Nadejati pa se je, da nenavzočnost za Srbijo toliko „drage“ osebe Milanove ne bode ni malo kratila sijaja pariških slavnosti. Sicer pa je res čuden mož, ta mladi ruski car, da polaga tako malo važnosti v ponujeno mu prijateljstvo papā Milana! Opazka porednega stavca.)

Madjaronski Srbi. Povodom razkritja madjarskega milenijskega spomenika v Zemunu došel je izmed katoliške duhovščine na to slavnost jedini prelat iz Novega Sada in ta je — Madjar. Srb-skih duhovnov pa je bilo mnogo. Na banketu so Srbi govorili zdravijce, pol srbski, pol madjarski, in klicali z Madjari „eljen!“ — Na čast jim!

Tragičen konec modernega zakona. V Oranienburgu pri Borolinu živel je veleposesnik Tomczik. Mož je pred par leti poročil siromašno gospodično iz stare plemiške rodbine. — Žena je prezirala moža „plebejca“ ter si iskala družbe med aristokratskimi damami. Občevala je v prevzetnih krogih, v koje nje mož ni maral zabajati in imela je mnogo čestilcev, največ seveda častnikov. Možu, naravno, ni ugajalo to in pogostoma je došlo med njima do nesporazumljenja zaradi tega. Minolega torka se je vrnila žena zopet kasno po noči od nekega izleta. Ko ji je mož pričel očitati nje vedenje, vzela je revolver in ga ustrelila.

Išče žene brez noge. Neki pariški list je prinesel te dni ta-le oglas: „Mlad človek, v 32. letu, glasbenik, ima 75.000 frankov premoženja, se želi poročiti z dekletom ali mlado vdovo, koji je odžagana noga. Tisoč frankov nagrade dam onemu, ki mi pomaga najti ženo brez noge. Prisegam, da mi je namen resnoben. Ponudbe....“ itd.

Nastalo je vprašanje, zakaj hoče mlad, premožen mož take žene? Samo zato, da ne bi se mu — vozila na biciklju!

Sodnijsko. Mornarji Krištof Mandič-Marčev, Marijan Mandič-Marčev, Šime Marčev, Martin Dusič in Anton Baronič-Bakov, vsi iz Dalmacije, so stali včeraj pred tukajšnjim sodiščem, obtoženi hudodelstva tatvine. Vseh pet mornarjev je služilo na parniku „Bojana“, ki je imel julija meseca naložene mnogo volne. Od te volne pa je zmanjkalo v vrednosti preko 25 gl. Nekoliko volne so našli pri omenjenih mornarjih. Obtoženci so priznali — izvzemši Dusiča —, da so si vzeli vsak nekoliko volne, ne da bi bili znali drug za drugega. Sodišče jih je zato je obsodilo le zaradi prestopka tatvine: Marijana Mandiča in Baroniča vsakega

na 6 tednov, Krištofa Mandiča in Šimna Marčeva pa vsakega na 4 tedne zapora. Dusiča je rešilo obtožbe. —

27letni natakar Avgust Mihič iz Kočevskega okraja je dobil zaradi hudodelstva tatvine 3 mesece ječe. Mihič je ukradel nekaj perila in par odev v hotelu „Stefanie“ v Opatiji, kjer je služil.

Koledar. Danes (8.): Brigita, vdova. Simeon, spoznov. — Jutri (9.): Dionizij, škof, muč.; Abraham, ožak. — Mlaj. — Solnce izide ob 6. uri 11 min., zatoni ob 5. uri 25 min. — Toplota večeraj: ob 7. uri jutraj 18 stop., ob 2. pop. 22 stop. C.

Katarina Vélíka na Dnjepru.

(1787. leta.)

(Ruski pisal G. P. Danilevski; preložil Al. Benkovič.)
(Dalje)

Vhod v Kijev se je vršil po zimi, o stojednointridesetih strelah iz topov in izročitvi ključev od načelnika trdnjave. Več sto trgovk in meščank v maloruskih oblekah je spremljalo caričino kočijo. Pokazala se je tamošnjemu plemstvu na mestnem balu, vesela, milostiva, ljubezniva, v atlasastem zelenem moldavanu in z zlatom šitih čevlji. Do desete ure je igrala karte ter odšla v svojo sobo, vse pustivši očarane in oveseljene.

O tem vходу v Kijev je Katarina drugo jutro tako-le pisala general-lajtnantu in senatorju Eropkinu v Moskvo:

„Peter Dmitrijevič! Včeraj ob petih popoldne srečna in zdrava dospela semkaj. Mislim sem, da v teh južnih krajih in pod devetindesetdeseto stopinjo najdem gorko podnebje, a ravno narobe. Pripeljali smo se v to mesto v mrazu dvajsetih stopinj, kar je redko celo v Peterburgu. Sicer pa je podnebje tukaj manj neugodno, ker vpricho toliko ljudstva ni bilo opaziti, da bi bila komu odmrznila ušesa ali nos, kar bi se bilo končno pač dogodilo na severu. Tujcev je tu tema, vender razven hetmana Branickega še nikogar drugzega nisem utegnila spoznati. 30. januarja 1787. leta.“

V družih pismih Eropkinu se čudi, da je v Malorusiji „na stointrideset vrst razdalje toliko hrastovega in smrekovega gozda, kakor ga svoje žive dni še ni videla v jednom dnevu“. — Mej drugim je pisala o Kijevu: „Sema je prišla velika množica Poljakov in vsak dan še prihajajo. Zadnjo nedeljo je bil pri meni bal, na katerem je bilo do petsto oseb obojega spola. — Tu je že tretji dan, da ne zmrzuje, in pomladno vreme. Vsi smo zdravi in čakamo, da se prične let lomiti na Dnjepru, ki je ob ustju pri Hersonu in do slapov že odkrit, a ga tu še skupaj drže lahki mrazovi, mej tem ko ves dan sije solnce.“

Dva in pol meseca, od januarja do polovice aprila, je Dnjeper Katarino zadržal v Kijevu. Dne 23. marca je pisala Eropkinu: „Danes se je Dnjeper ganil, v čolnih se že vozijo čezenj; sicer pa je še hladno. Nadejam se, da sredi prihodnjega meseca, če Bog da, na galerah odpotujem dalje“. Kraljevemu velikobritanskemu dvornemu svetniku in telesnemu zdravniku Zimmermannu je pisala Katarina pred odhodom iz Kijeva: „Jutri se podamo na pot ter se popeljemo po Dnjepru doli do Hersona. Kijev je s svojo lego jako slikovito mesto. Štirje deli mesta so jako obširni, a zelo slabo zgrajeni. Sicer pa v tem mestu že davno ni tako manjkalo lepih stanovanj, kakor za časa mojega trimesečnega bivanja v njem. Število raznih prišedših narodov je bilo jako veliko. Težko je uganiti, kaj jih je privleklo v Kijev, kajti ni mogoče misliti, da bi bili vse premotili nekateri časniki, ki so z vso silo trbili bodoče moje kronanje v Tavridi ali tukaj, o čemer se nikdar niti mislilo ni.“

Dne 22. aprila je carica z dvorom in spremstvom zasedla poslačene in z zastavami okrašene galere. Na vsako so namestili godben zbor. Galera „Dnjeper“ je izobesila admiralsko zastavo. Na njej se je vozila carica. Na dano znamenje so se vsi shajali k obedu na galeri „Desna“. Čas je hitro potekal. Čez teden dni so prišli v Kremenčug. Bilo je 30. aprila. Carica je za rano stopila iz kajute, kjer je še neprestano gorelo v kaminu, na krov in se začudila. Pred njo je bila ukrajinska pomlad v vsem svojem blešku.

Takrat so že v nabrežnih vrtovih in gozdech v vsej krasoti cvetele češnje, divje jablane in hruške. Bregovi so bili polni cvetja; višnjeli govšec

se je oprijemal skalnih obronkov. Živordeči črni koren je dvigal svojo glavo sredi morja prvega sočnega zelenja. Lilije in žolte divje tulipe so se iskriale po travnikih, grmovje in dravje je odmevalo ptičjega petja. Nad še kalnimi vodami Dnjepru provimi fofotali so nad trjem žoltoprni dleski in rdečelične žolne. Z zadnjega dela galere so nekateri od spremstva metali trnke. Mej starimi štorovi na bregih so se včasih pokazale zlatoroge kače. Roji žuželk so letali po pomladnem zraku. Nenasit (Kropfgana, veliki pelikan. — Op. prel.) je komaj spravljaj v velikansko gušo male, na bregu pogoltnjene ribe.

(Pride še.)

Najnovejše vesti.

Dunaj 7. (Poslanska zbornica.) Posl. grof Kuenburg je predlagal, naj se otvori debata o odgovoru grofa Badenija na njega interpelacijo radi pozdrava namestnika Thuna na katoliškem shodu v Solnogradu. Predlog Kuenburgov je zbornica odklonila 86 proti 68 glasom.

Budimpešta 7. Volitve za državni zbor se bodo vršile od 28. oktobra do 6. novembra. Parlament se sestane dne 23. novembra.

Pariz 7. Na zdravilco predsednika republike je odgovoril car, da je globoko ganjen na vsprejemu. Zvest nepozabljivim tradicijam je došel na Francosko, da pozdravi glavarja naroda, s kojim nas spajajo dragocene vezi. To zvesto prijateljstvo more blagonsno uplivati po svoji stalnosti. Prosi torej predsednika, naj bode tolmač teh čutil pred vso Francosko, in napija Francoski. Na to je car dvignil čašo predsedniku na čast.

Pariz 7. Včeraj je bil ves dan neopisen entuzijazem. Po vsem mestu so bili plesi. — O vsprejemu v elizejski palači je rekel car Nikolaj Ribotu: „Vi ste bili leta 1891 minister“. Ribot je pritrdil nagnivši glavo. Car je pripomnil na to: „To so bili začetki“, a Ribot je dostavil: „To je bil začetek velikih dogodkov“. „Tako je“, je dejal car smehljaje se.

Pariz 7. Včerajšnje slavnosti vršile so se po programu. Banket v Elizeju bil je sijajen. Car je posebno odlikoval predsednika zbornice in senata, kar se smatra kakorod govor monarhistom, ki dajejo pohodu ruskih veličanstev protirepublikanski značaj. Razsvetljava je bila fantastična; na bulevarjih je bil promet nemogoč. Število gostov je velikansko, mej temi 20.000 Rusov. Množica je presrečno pozdravljala vdovo Carnot, ko je šla obiskat carico. Razun že podeljenih dekoracij, podeli car še dragocenih darov političkim in vojaškim osebam, ki ga obdajejo. Predsednik Faure dobi krasno dvovprego. Car hoče na konju prisustvovati ogledanju vojne v Chalons; v tem slučaju stori Faure isto. Davi po 9. uri se je vozila carska dvojica po mestu.

Trgovinske brojavke in vesti.

Budimpešta. Pšenica za jesen 7-85 7-88 Pšenica za spomlad 1896 7-55 do 7-56 —. Oves za jesen 5-73—5-75 Rž za jesen 6-32—6-33 Koruza za sept.-okt. —. —. —. Pšenica, nova od 78 kil. f. 7-25—7-30 od 79 kilo. 7-35—7-40. od 80 kil. f. 7-40—7-45 od 81 kil. f. 7-50 7-55 od 82 kil. for. —. —. —. Ječmen 5-20—8-— prosa 5-45—6-—.

Pšenica. Zmerno povpraševanje in ponudbe omejene. Prodaja 25.000 mt. st. po polnih stalnih cenah. Rž in oves jako stalna. Koruza mirna. Vreme: lepo.

Praga. Neratnirani sladkor for. 12-12, oktober-december 12-25 mirno

Havro. Kava Santos good average za oktober 62-25 za februar 61-50

Praga. Centrifugal novi, postavljene v Trst a carino vred odpošiljatev precej f. 34-50 —. Concasse 35-75 —. Četvorni 34-— —. V glavah sodih 49-— —.

Hamburg. Santos good average za oktober 50-50 za december 50-75. za marc 1897. f. 51-50.

Dunajskaborsa 7. oktobra 1896.

	včeraj	danes
Državni dolg v papirju	101.35	101.35
„ „ „ „ v srebru	101.35	101.45
Avstrijska renta v slatu	122.80	122.80
„ „ „ „ v kronah	101.10	101.10
Kreditne akcije	367.75	367.75
London 10 Let.	119.70	119.70
Napoleoni	9.53	9.53
20 mark	11.73	11.73
100 Italj. lir	44.50	44.55

Poziv.

Oni, ki je odnesel svetiljko z mojega bicikla v gostilni Ipavčevi v sv. Križu, naj mi jo takoj donese v kavarno Commercio

Grebenc.

Dr. Venceslav Svoboda

zdravnik

Via delle Poste nuove š. 6

ordinira predpoludne od 11. do 1. pop.

popoludne „ 3. „ 4. „

Rojav, pristen, naraven sladkor

dobiva se edino v mojej zalogi po jako nizki ceni. Piporočaje se sem udani

Anton Godnig,
trgovec Via Nuova.

Velika zaloga

sena in slame v omotih (balah), ovisa in otrobov po najprimernejih cenah v

Via Scussa št. 3 in Via Coppa št. 4, palača Pandini.

FILIJALKA

C. kr. priv. avstr. kreditnega zavoda

za trgovino in obrt v Trstu.

Novci za vplačila.

V vredn. papirjih na	V napoleonih na
4-dnevni odkaz 2 1/2%	30-dnevni odkaz 2 1/2%
8- „ 2 1/2%	8-mesečni „ 2 1/2%
90- „ 3%	6- „ 2 1/2%

Za pisma, katera se morajo izplačati v sedanjih bankovcih avstr. velj., stopijo nove obrestne takse v krepot s dnem 5. febrara, 9. febrara in odnoso 2. marča t. l. po dotičnih objavah.

Okrožni oddel.

V vredn. papirjih 2% na vsako svoto.
V napoleonih brez obresti.

Nakaznice

za Dunaj, Prago, Pošto, Brno, Lvov, Tropavo, Roko kakor za Zagreb, Arad, Bilets, Gablonz, Gradec, Sibinj, Inomost, Celovec, Ljubljana, Line, Olomuo, Reichenberg, Saaz in Solnograd, — brez stroškov

Kupnja in prodaja

vrednostij, diviz, kakor tudi vnovčenje kuponov proti odbitku 1% provizije.

nkase vseh vrat pod najumestnejšimi pogoji.

Predumji.

na jamčevne listine pogoji po dogovoru. Kredit na dokumente v Londonu Patizu, Berlinu ali v drugih mestih — provizija po jako umestnih pogojih.

Kreditna pisma na katerokoli mesto.

Vložki v pohrano.

Sprejemajo se v pohrano vrednostni papirji, zlat ali srebrni denar, inozemski bankovci itd. — po pogodbli.

Naša blagajna izplačuje nakaznice narodne banke italijanske v italijanskih frankih, ali pa po dnevnem kursu.

Trst, 2. febrara 1896.

Prilika za poroke!

Pohišstvo in tapetarije

najsolidnejših vrst, dobiti je samo v zalogi

ulica Cordaiuoli št. 2, nasproti pivarne „Aurora“.

Dalla Torre.

LA FILIALE

della

BANCA UNION

TRIESTE

s' occupa di tutte le operazioni di Banca e Cambio - Valute.

a) Accetta versamenti in conto corrente abbonando l'interesse annuo

per banconote 2 1/2% con preavviso 5 giorni

3 1/2% „ „ 12 „

3 1/2% „ „ 4 mesi fasso

per Napoleoni 2 1/2% con preavviso di 20 giorni

2 1/2% „ „ „ 40 „

2 1/4% „ „ „ 3 mesi

8 „ „ „ 6 „

Il nuovo tasso d'interesse principierà a decorrere sulle lettere di versamento in circolazione a datore del 8 Marzo rispettivamente dal 10 Marzo a secondo del relativo preavviso.

b) In banco giro abbonando il 2 1/2% interesse annuo sino a qualunque somma; prelevazioni sino a fior. 20.000 — a vista verso chèque; importi maggiori preavviso avanti la Borsa. Conferma versamenti in apposito libretto.

c) Conteggia per tutti i versamenti fatti in qualsiasi ora d'ufficio lavaluta del medesimo giorno.

Assume dei propri correntisti l'incasso d i conti di piazza, di cambiali per Trieste, Vienna, Budapest ed altri principali città; rilascia loro assegni per queste piazze, ed accorda loro la facoltà di domiciliare effetti presso la sua cassa franco d'ogni spesa per essi.

d) Rilascia Vaghiadel Banco di Napoli, pagabili ovunque presso gli stabilimenti del Banco e presso i suoi rappresentanti e corrispondenti facoltati alla emissione degli insegni.

e) S'incarica dall'acquisto e della vendita di effetti pubblici, valute e divise nonché del incasso d'assegni, cambiali e coupons, verso modica provvigione.

Sulle lettere di versamento attualmente in circolazione il nuovo tasso d'interesse entrerà in vigore al 25 corr. e rispettivamente al 2 Marzo a. c. a seconda del rispettivo preavviso.

Trieste, 20. Febbraio 1896. 1 12